

Η δεκτή από τον Χριστό πίστη (Κυριακή ΣΤ΄ Ματθαίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στην Καπερναούμ, όπως ακούσαμε στο ευαγγέλιο, «προσέφερον αὐτῷ παραλυτικόν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάψαι, τέκνον· ἀφένται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου» (στίχ. 2). Ἐνῶ οἱ ἀσθενεῖς ἀνέμεναν πρῶτα τὴν θεραπεία τοῦ σώματος, γιατί θεωρούσαν τὴ σωματικὴ υγεία πρῶτο ἀγαθό, ὁ Χριστός, χωρὶς νὰ ἀδιαφορεῖ γι' αὐτό, εἶχε ὡς πρώτη προτεραιότητα νὰ χορηγήσει στὸν ἄνθρωπο τὸ ἔλεός του, τὴν ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν, τὴν ἴαση τῆς ψυχῆς, γιατί αὐτὴ πρῶ-τῆ ἀσθένησε καὶ τὸ σῶμα ἀκολούθησε. Σκοπός του ἦταν νὰ ἐπιστρέψει ὁ ἄνθρωπος στὸν Θεό, νὰ εἰσέλθει στὴ θεία ζωὴ, νὰ γνωρίσει τὸν Θεὸ διὰ τῆς ἐνώσεως με Αὐτόν, που εἶναι τὸ ἀνώτερο ἀγαθό, γιατί τὸν σώζει ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ δίνει οὐσία καὶ πε-ριεχόμενο καὶ σ' ὅλα τὰ ἄλλα. Ἀλλά, γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, ἔπρεπε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν τυραννικώτατη ἐξουσία τῶν ἀμαρτωλῶν παθῶν καὶ τοῦ εφευρέτη παντός κακοῦ διαβόλου, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ στραφεῖ πρὸς τὸν Θεὸ καὶ στὴ σχέση μαζί Του. Πιο μεγάλο θαῦμα ἀπὸ τὴν θεραπεία τῶν ἀσθενῶν καὶ τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν εἶναι ἡ πίστη στὸν Χριστό, δηλαδή ἡ παράδοσή μας σ' Αὐτόν, ἡ παρουσία μας μέσα Του καὶ Αὐτός μέσα σ' ἐμάς. Γι' αὐτό ἄλλωστε ἐγίνε «σαρξ καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ιω. 1, 14).

Ὅσοι Τον πίστευαν, θεωρούσαν «εαυτοὺς λαθητούς», πλανεμέ-νους, ἀρνούνταν τις

θέσεις τους και υιοθετούσαν ταπεινά τις θέσεις του Χριστού για το τι είναι πρώτο και τι δεύτερο στην ανθρώπινη ζωή και σώζονταν. Όσοι δεν τον πίστευαν ως Θεό, θεωρούσαν αλαζονικά τις θέσεις τους ως σοφές και τις δικές Του ως πλάνη και βλασφημία και έμεναν χωρίς σωτηρία.

Γι' αυτό, για να επενεργήσει τα θαύματά Του, ζητούσε ως αναγκαία προϋπόθεση την πίστη, δηλαδή τη σχέση μαζί Του.

Μιλώντας ο ευαγγελιστής Ματθαίος για την ενέργεια των τεσ-σάρων, που βάσταζαν τον παραλυτικό και τον οδηγούσαν στον Χριστό, άλλα και τη συναίνεση του παραλυτικού να δέχεται κάθε ταλαιπωρία, για να φθάσει κοντά Του, τη χαρακτηρίζει ως ενέργεια πίστεως, που είδε και δέχθηκε ο Ιησούς. «Ϊδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών», σημειώνει, εννοώντας τούς τέσσερεις και τον παραλυτικό.

Ποιά όμως είναι η πίστη, που προσέχει και δέχεται ο Χριστός; Ασφαλώς δεν είναι διανοητική, θρησκευτική μάθηση και γνώση, που στηρίζεται σε αποδείξεις και επιχειρήματα για την ύπαρξη του Θεού. Αυτή είναι πίστη της φιλοσοφίας, για ένα μακρινό Θεό, προς τον οποίο μένει ξένος ο άνθρωπος. Αλλ' ούτε και μια τυπική καθηκοντολογία, που εξαντλείται σε μια εξωτερική «εκτέλεση καθη-κόντων», χωρίς συμμετοχή της καρδιάς, επειδή σ' αυτή δεν υπάρχει πόθος και αναζήτηση του Θεού, ούτε μετάνοια και αλλαγή τρόπου ζωής. Η πίστη, που δέχεται ο Χριστός, είναι η οδός προς επιστροφή στον Θεό, η εσωτερική σχέση του πιστού «προς τον πιστευόμενον» (άγ. Μάξ.)· ο ασίγαστος πόθος για συνάντηση μαζί Του στον μυστικό χώρο της καρδιάς, που έχει απαλλαγεί από τα αμαρτωλά πάθη και έχει καταστεί «τόπος» εργασίας των αγίων Του εντολών. «Όποιος αγωνίζεται μέσα στην ίδια την ύπαρξή του να τηρήσει και μια ακόμη από τις θείες εντολές, θα συναντήσει σ' αυτή τον Χριστό, γιατί σ' αυτές υπάρχει ο Ίδιος με τρόπο μυστηριακό» (άγ. Μάξ.).

Επομένως, εάν πορευόμεθα «εν ταις εντολαίς Αυτού», θα πει πως Τον πιστεύουμε και είναι η πίστη, που δέχεται ο Χριστός.

Αυτή η πίστη αναζητεί διαρκώς τον Θεό με τον καθαρό νου, τον «οφθαλμό» της καρδιάς, ο οποίος ποθεί και μνημονεύει το άγιο Όνομά Του «ημέρας και νυκτός». «Μένει εν Αυτώ» (Α' Ιω. 2, 6) και δεν θέλει να χωρισθεί απ' Αυτόν, γιατί αυτός ο χωρισμός είναι θάνατος. Η πίστη τελικά είναι μετοχή στη ζωή του Πιστευόμενου και ανεπιφύλακτη παράδοση σ' Αυτόν. Αυτός που πιστεύει αληθινά, «δεν μοιράζει τη διάνοιά του μεταξύ Θεού και φροντίδων βιοτικών· αλλά τας μεν παρατρέχει, όλον δε αυτόν ανατίθησι τω Θεώ» (Χρυσ.). Η πίστη είναι εμπειρία Θεού, από την οποία προέρχεται η «γνώση» του Θεού. Λαμβάνει αρχή μέσα στην ύπαρξή μας με το Βάπτισμα και το Χρίσμα, «διά δωρεάς του Αγίου Πνεύματος» και αυξάνεται

ανάλογα με τον προσωπικό αγώνα και την άσκηση της εργασίας των εντολών και τη Χάρη των αγίων Μυστηρίων, «άχρισ ου μορφωθή Χριστός εν ημίν» (Γαλ. 4, 19). Ο αγώνας τελικά ευοδούται, ανάλογα με τον βαθμό απαλλαγής μας από την υπερηφάνεια και τη φιλαυτία και την απόκτηση ταπεινού φρονήματος. Κατά το ρήμα των αγίων Πατέρων: «των ταπεινών η πίστις και των πιστών η ταπείνωσις». Είναι αυτήν που ζητεί και δέχεται ο Χριστός, ως προϋπόθεση του θαύματος.

(Παύλου Μουκταρούδη, Θεολόγου, Διήρητο διά των σπορίμων, τ. Α΄, έκδ. Ι. Μητροπ. Λεμεσού 2008, σ. 193-195).